

Ockupantnytt.

Februari 2008 Nyheter från Lunds ockupantscen nummer 3

extra extra extra extra extra extra extra extra extra extra extra extra extra extra extra extra extra extra extra

TEMA: MAKTEN ÖVER STADEN

Intervju: Smultron-samuraj i Rosengård

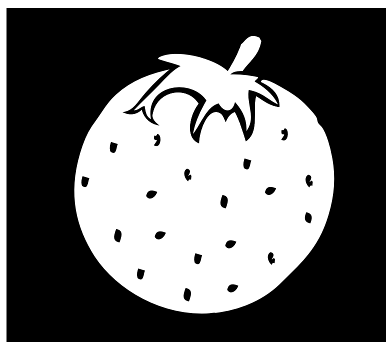
Journalistisk för din kravall: Rosengård 2008 och Möllevången 1927

Ockupantfestival i Lund:

Innehåll

Ockupantnytt #3

Ockupantnytt.

ANSVARIG UTGIVARE:

Smultronstället Support

MEDVERKANDE I NUMRET:

Nora K,, Olof Holmgren, Staffan Jacobsson, motkraft.net, guldfiske.motkraftblogg.net, Per Johansson

GRAFISK FORM:

Olof Holmgren
Petter E

SERIE:

Lina Eriksson

KONTAKT:

ockupantnytt@gmail.com

www.ockupantnytt.wordpress.com

INFORMATION:
Första nummret av Ockupantnytt gjordes på två timmar en sen vardagskväll. Den bestod av åtta sidor, trycktes i 1200 exemplar under natten och delades bland annat ut på gymnasieskolor i Lund.

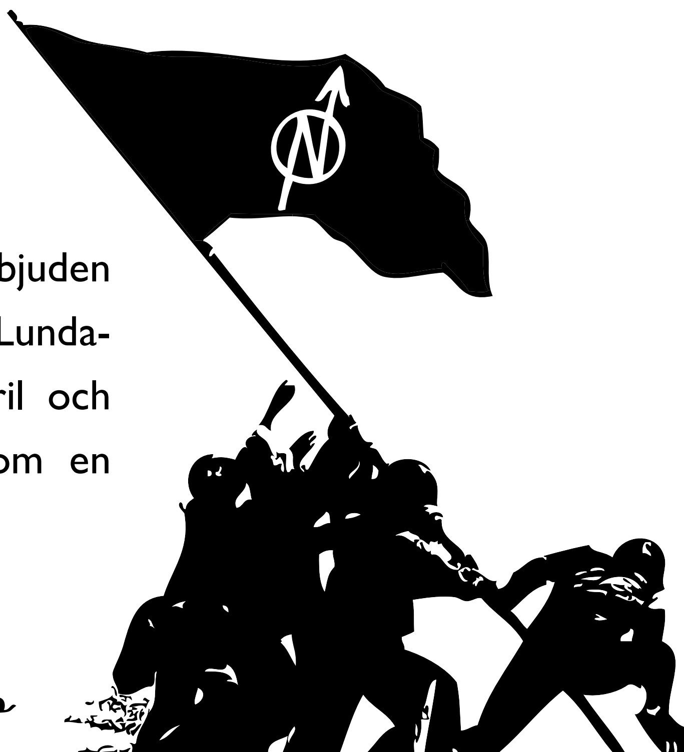
Andra nummret tog en vecka att göra, den kommer att trycktes i 2000 exemplar och distituberades i Lund, Malmö, Stockholm, Umeå och Göteborg.

Detta tredje nummret presenterar intervjuer, fördjupningar och granskningar av ockupantrörelsen i Lund, Skåne och Sverige.

»Svenska medier drömmer om Paris. Ända sedan upploppen i de franska förorterna 2005 har jag då och då fått förhoppningsfulla reporterfrågor om när det kommer att hända här, så fort en bil stuckits i brand eller någon kastat sten. »

Journalisten Petter Larsson i Sydsvenskan 22/12

Vill du medverka i redaktionen?
Skicka in en artikel, intervju, debattinlaga, dikt, illustration eller serie: ockupantnytt@gmail.com

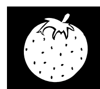

»Hela Lund, ja, hela världen är bjuden till ett party som kommer få Lundakarnevalen, Roskilde, siste april och Malmöfestivalen att kännas som en dansbandsbana för 50+. »

Ledare:

Finansmarknadens vinter och ockupanternas vår

Av: Nora K.

UTANFÖR SNÖAR DET I PITTORESKA LUND. I Tyskland hänger en industrimagnat sig. På Island stormar folket parlamentet och avsätter regeringen. I Riga, Sofia, Aten och Rosengård mullrar vreden över klassklyftor, fattigdom och nedskärningar. Vintern är vacker, men nu håller det på att våras för oss igen. Vi som är bostadslösa, hemlösa, deltidsanställda, fattiga, marginaliserade, arbetarklass. I det här numret av Ockupantnytt kommer vi ta er igenom såväl stort som smått med intervjuer från såväl kravallerna i Rosengård till Atens ockuperade hus. Vi kommer avslöja politiker, media, makthavare, pampar. Vi bjuder på en tillbakablick till Lund 1969 mitt under den förra stora globala protestvågen när Sveriges första ockuperade hus dök upp och visa att Lunds kommun förnekar sig aldrig när det kommer till att nonchalera människors behov av bostad, vare sig det handlar om för fyrtio år sedan eller idag.

Men bortom det stora och globala är vi stolta över att presentera vårt eget projekt. För dem som trott att ockupationer var något som gick över efter lite repression kommer vi visa dem fel. Under hela vintern har vi förberett oss och planerat. Lunds husockupanter bjuder nämligen in till ockupationsfestival! Som ett crew som är oss väldigt kärt sjöng »River dem ett, ja då tar vi ju två!« och som alla vet fortsätter ramsan med »Tar de två då tar vi hela jävla stan!«

Så länge våra kamrater tvingas på löjliga skadeståndssummor, blir brottsanklagade för att de är bostadslösa och så länge vi står utan ett Smultronställe så är behovet av att ta hela jävla stan ännu större. Det ska vi göra 16-17:e maj. Hela Lund, ja, hela världen är bjuden till ett party som kommer få Lundakarnevalen, Roskilde, siste april och Malmöfestivalen att kännas som en dansbandsbana för 50+. Vi kommer ockupera hus, ta över gatorna, ha röjiga fester och ta tillbaka hela den här jävla stan från folk som Arne Paulsen, JC Sandh och Mats Helmfrid.

De kommer aldrig bli av med oss, vi kommer aldrig ge upp, vi har ingenting att förlora förutom vår bostadslöshet! ■

165

Ockupationsfestivalen den 16-17:e maj, i folkmun kallad för **165**, kommer att bli en jättelik stadsfestival i centrala Lund. Under dagarna kommer hus ockuperas, ha jättelika gatufester, bjuda på småaktioner och öppna upp hela staden för alla. En festival inspirerad av såväl Lundakarnevalen som European Social Forum-reclaimet. Dock kommer den viktigaste inspirationen från danska G13 när det kommer till hur man ska hantera polisen. Detta är ett försök till någon sorts programförklaring.

I höstas försökte vi med fredliga medtoder förändra bostadspolitiken i Lund. Vi ockuperade fyra hus, helt öppet, och skapade en stor debatt om bostadsproblematiken i rikstäckande media. Ockupationerna blev mycket väl mottagna av Lunds invånare. De »folkvalda« politikerna delade dock inte dessa åsikter. De valde att bemöta vår öppenhet med lögner och våld. Vi är jävligt trötta på att bli slagna av poliser och förda bakom ljuset av politiker och tjänstemän.

I alla debatter, och under de två möten med politikerna vi till slut fick, försökte de trycka i oss meningslös propaganda och försökte förklara för oss gång på gång hur bra deras flyttkedjor fungerar. Vi som själva bor i Lund lever i världen de pratar om. Vi vet att deras flyttkedjor inte fungerar och vi är trötta på att se deras byggplaner för lyxlägenheter som bara de mest välbärgade har råd med. Vi behöver någonstans att bo nu! Vi ger oss inte förrän vi vunnit.

1969-2009

Den 16-17 maj i år, 40 år efter Sveriges första husockupation ordnar vi därför en ockupationsfestival i Lund. Under dessa två dagar kommer Lund förvandlas till ett utrymme för alla att vistas på och i. Staden kommer tas över med ballonger och färgglada masker, av graffitikonstnärer och husockupanter, med bengaler och feta beats.

Vi kommer att ta tomma hus och lokaler - utan att be om lov.

Kommunalpolitikerna är rädda just nu. De har äntligen insett att alla inte vill leva efter deras regler. Alla vill inte lägga större delen av sin inkomst på hyreskostnader eller ta jättelån för att köpa lägenheter med golvvärme och helkaklade badrum. Det finns personer som först och främst vill ha tak överhuvudet, bo tillsammans med vänner och prioriterar säkra bostadskontrakt.

Vi bor osäkert, vi bor i andra, tredje hand, på tidsbegränsade kontrakt, några flyttar flera gånger om året, några bor på soffor. Vi söker våra bostäder på blocket där det ställs orimliga krav såsom att vi får bo gratis mot att vi utför »hushållstjänster«, att vi går med på att aldrig ta med besökare hem till vårat rum eller att vi lämnar

några månaders hyror i deposition. Hur ska vi ha råd med det? Vi har inga fasta jobb; vi är timanställda på snabbmatskedjor, i vården, i butiker, i restaurangbranchen, vi är studerande som jobbar extra för att få det att gå ihop. Vi är osäkert anställda och vi har osäkra boenden, hur skulle vi kunna betala en depositionsavgift?! Vi lever osäkra liv där vi inte vet hur länge vi har någonstans att bo eller hur länge vi är anställda. Våra liv är villkorade av anpassningar för att få behålla de få timmar på jobbet vi får, vi anpassar oss in i absurdum för att få någonstans att bo.

Vi vill inte leva våra liv såhär och därför tänker vi göra något åt det.

Politikerna har förstått att vi inte bara är en liten grupp upprörda unga. Vi är fler än vad de tror och vi har många som delar våra åsikter. Vi är många som är jävligt trötta på att flytta runt mellan olika svarta andrahandskontrakt och aldrig kunna slappna av. Varje år tvingas studenter ta in på vandrarhem, tälta eller avsluta sina påbörjade studier på grund av bristen på lägenheter.

Någon tjänar på bostadsbristen

Lund har många tomma hus att erbjuda. Och företagen tjänar på våran bostadsbrist: den hyran som de förlorar på att inte hyra ut förlorar de aldrig utan de får skatteavdrag för den uteblivna inkomsten. De tjänar på att ha tomma lokaler så att de kan driva upp hyrorna medan vi får betala för kalaset! Vi betalar deras tomma lokaler, varför skulle vi inte ha rätt till att vara där!?

Vi tar problemet i egna händer och löser det genom att flytta in i ett av dessa. Vi kommer inte ha inte golvvärme och ingen av badrummen kommer vara helkaklade. Men det kommer fan bli så mycket bättre än hur vi har det nu. Politikerna ser detta som ett hot och med smultronstället beslutade bakom vår rygg att vräka oss.

De rev ett hus, vi tog två, de tog de två husen, nu tar vi hela jävla stan!

Välkommen till Lund den 16-17 maj.

Fakta 165

Mellan den 16-17: maj kommer en ockupationsfestival ta plats i Lund. Under den helgen kommer hus ockuperas och stora gatufester hållas. Tidigare har Reclaim the City-rörelsen skapat liknande utrymmen, men aldrig med en konfrontativ ickevåldsagenda och under så lång tid - eller med idén att ta sig in i tomma hus för att besätta dem. Det kommer hållas två demonstrationer, en på lördagen och en segerdemonstration på söndagen. Redan har media börjat skriva om det, och intresset för festivalen har varit stor. Om man vill komma i kontakt med festivalen kan man göra det igenom 165@ockupantscenen.se, eller läsa hemsidan ockupantscenen.se. ■

Ockupantnytt fick en pratstund med en av de personer som arbetar med förberedelserna inför festivalen.

Ockupantnytt (ON): Berätta lite mer om festivalen!
Oskar: Man kan nog berätta lite olika berättelser om festivalen. Man kanske kan säga någonting om European Social Forum, eller så kanske man vill berätta om hur vi blev behandlade efter Smultronstället, eller någonting om Politikerföraktveckan. Själv tror jag egentligen att för mig så var det ett slagord som var själva grejen »River ni ett så tar vi ju två, tar ni dem så tar vi hela jävla stan!« Vår idé är helt enkelt att så länge som en massa folk har blivit brottsanklagade och vi har fått löjliga skadeståndskrav så finns det ett behov av att ockupera ännu mer, göra ännu fler saker. Vi kom på under tiden vi ockuperade Smultronstället att vi hade en massa saker gemensamma med en massa andra människor. Folk utan pengar, ingenstans att vara, ingen fritid. Festivalen är både ett politiskt statement, att stan tillhör alla och inte bara ett litet fåtal, och något som är jävligt kul.

ON: Vad är det som ska ske då?
Oskar: Det är egentligen upp till deltagarna. Vi vill bara öppna upp en yta där man kan vara sig själv, göra det man vill i solidaritet tillsammans med andra. Men självklart ska vi göra det igenom att vi ska ta oss in i tomma hus i centrala Lund och besätta dem i massockupationer. Idén är väldigt inspirerad av danska G13 där ett gäng av oss också var över på. Man samlade alltså en massa folk, media nämner 8000, som tog sig in i ett hus man ville ha som nytt ungdomshus, och lyckades faktiskt! 200 personer var inne och kring huset, trots massiv polisbevakning och polisvåld. Nu ska vi göra det, förutom att vi ska ta en massa olika hus. Kanske kan man ha ett hus där man spelar en viss typ av musik, eller ett hus som man kan använda som konsthall... Vi har egentligen ingen aning om hur många som kommer komma, men mer än 1000 tror vi inte är några problem.

Vår idé är att under dagen så kommer vi samla ihopa en massa folk i centrala Lund och börja ha en gatufest med musik. Vi håller på att kontakta en massa stora band nu av alla olika typer. Vi vet att det kommer komma en sambaorkester på 40 personer, t.ex. Sen så kommer vi att hålla en demonstration, och någon gång kommer det att leda fram till att vi kommer ockupera en massa hus. Men det bästa vore ju om folk kunde och ville agera själva, vi kommer erbjuda gatukonstnärer graffittiplank, vi kommer ha en massa girlanger, flaggor, bengaler... det kommer bli en folkfest på riktigt och inte en genomkommersialiserad svindyr festival med en massa aggro vakter överallt.

ON: Den eviga frågan då, hur ska ni hantera polisen?
Oskar: Vi vill egentligen inte alls hantera dem. Vi sa det från början och vi säger det nu, det här är en politisk och inte polisiär fråga. Vi gör ju inget fel och skadar ingen. Men om de skulle ställa sig i vägen kommer vi ju behöva lösa det. Vi tänker använda det som kallas för konfrontativt ickevåld, dvs. vi kommer inte kasta något, vi kommer inte slå någon. Men vi kommer göra motstånd och försöka trycka oss förbi dem. Vi ska se till att alla ska kunna delta även om de inte vill vara med om en konfrontation, så det ska inte bli några problem. Hur som helst så länge som vi kan genomföra vårt arrangemang så kommer vi att spela enligt de reglerna, men vi kan inte acceptera att vi får allt sabbat bara för att snutarna vill mucka. Men annars är vår idé att vi ska skapa en jättestor fest, en demonstration som mer kommer se ut som en karneval och verkligen ta hela jävla stan!

ON: Tack så hemskt mycket för intervjun. Har ni några avslutande ord?
Oscar: Inte mer än att det här kommer bli det största på väldigt länge! Vi vet att det kommer en buss från Oslo, husockupanter från Amsterdam, en massa kids från Dalby, studenter från Lund... ja, alla är ju inbjudna! Med undantag kanske för Jan-Christer Sandh och Mats Helmfrid...

ON: Tack igen och lycka till! ■

Ockupation vanligare kampmetod

Av: Miriam Löwenstein

Det senaste året har husockupationer blivit vardag i Sverige. Från Umeå i norr till Malmö i söder tar sig aktivister in i tomma hus som väntar på att rivas. Ockupationerna bottnar i en allt mer enkelriktad bostadspolitik där bara de välbärgade räknas. **Artikeln är tidigare publicerad i tidningen Arbetaren nr 1/09.**

Den 18 december gick polisen in i Lärje stationshus i Göteborg. Med neddragna visir skrek polisen åt aktivisterna och ryckte upp dem ur sömnen. Husockupanterna togs till polisstationen där de fick lämna DNA-prov med motiveringen att de var misstänkta för ett grovt brott. Så slutade årets sista ockupation.

Under 2008 har ett tiotal hus i Sverige tagits i besittning.

Malmös islamiska kulturförening ockuperade i november sin moské i Rosengård för att stoppa en vräkning. Knappt en vecka senare låste byggarbetare in sig i ett hus på Gärdet i Stockholm, som en protest när fastighetsägaren vägrade att betala ut lönerna till byggfirman DVS Entreprenad.

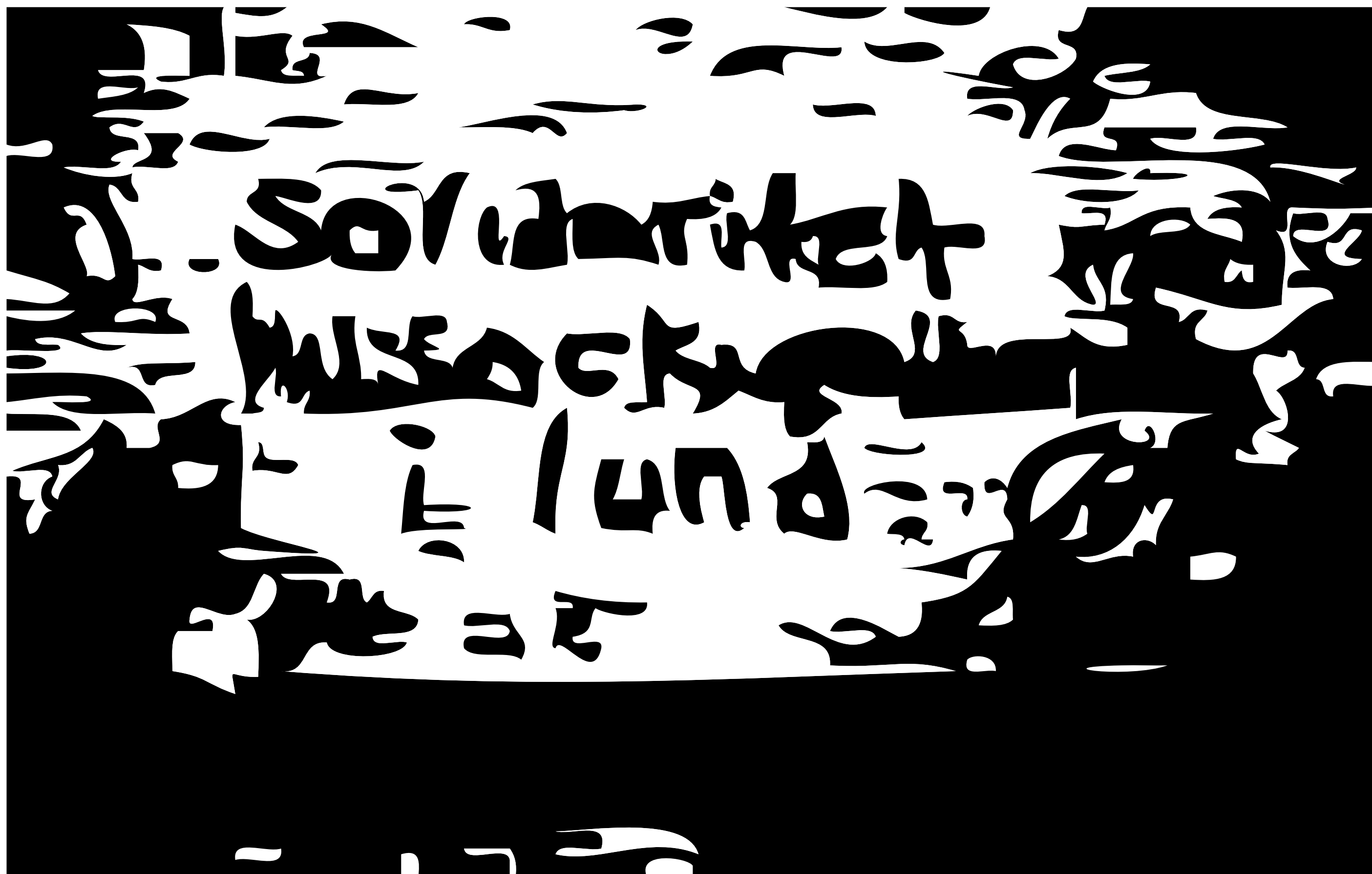
Detta har varit undantagen, de vanligaste ockupanterna är autonoma aktivister och bostadslösa som reagerat på bostadssituationen och bostadspolitikens utveckling. En av dem är 20-årige Johannes, som varit med och ockuperat flera hus i Göteborg och därför inte vill avslöja sitt riktiga namn. Han menar att det inte finns något uttalat gemensamt mål, men däremot en gemensam känsla av att det är nog.
– Jag har aldrig haft en egen bostad. Tidigare hyrde jag ett rum hos min mamma för 3000 kronor i månaden, säger han.

Aktionerna har fått mycket stöd från allmänheten, något Johannes inte hade räknat med från början.
– Vi har fått med oss många som vi inte trodde skulle vara här nu. De har insett att bara för att en lag är skriven behöver den inte vara rätt, säger han.

Han skulle gärna se att allmänheten kunde ha en direkt dialog med politiker, och var vägen till ett samtal med dem som bestämmer kortare så kanske de slapp ockupera. Johannes tycker att bostadspolitiken är absurd. Samtidigt som ekonomin krisar för att människor tagit för många och dyra lån byggs bostäder som vanligt folk har råd att bo i endast om de tar lån.
– Det behövs frizoner, ställen som inte kostar pengar att vara på.

De svenska husockupanterna har kanske inte brutit mot lagen. Erik Mägi, förhandlingssekreterare på SAC Syndikalisterna och medlem i vänsterjuristerna, har tittat närmare på juridiken kring bostäder och fastigheter.

När huset på Holländareplatsen i Gamlestan i Göteborg ockuperades vägrade fastighetsägaren, Poseidon, att prata med ockupanterna.
– Ockupanterna tolkade det som att Poseidon godtog att de var där. Har fastighetsägaren samtyckt så är det lagligt att ockupera. Ockupanterna

bildade en hyresrättsförening och begärde hyresförhandlingar med Poseidon. De folkbokförde sig också på adressen. Att gå in i huset och kasta ut dem kan då vara ett hemfridsbrott. Men Poseidon anlitade en egen advokatfirma, som försökte motbevisa att de samtyckt och visa att det rörde sig om olaga intrång. Trots att fastigheten varit olåst och att anslag om tillträde förbjudet saknades gick polisen på Poseidons linje. Den 18 november vräktes ockupanterna.
– Ockupanterna övervägde att polisanmäla Poseidon, men chansen att vinna i domstol är liten, säger Erik Mägi.

Husockupationerna började till synes plötsligt, men det är ingen slump att det sker just nu, menar Catarina Thörn som är doktor i sociologi och forskar på samhällsbyggnad.
Hon tror att dagens problem grundlades på 1990-talet, när man började överlåta utvecklingen till marknaden. Resultatet blev brist på billiga hyresrätter.
– Tendensen är att man vill sälja attraktiva stadskärnor och dra till sig boende som är välutbildade och tjänar bra. Bit för bit rustar man upp, först i centrum och sedan utåt. Därför är det ingen slump att tomma hus står strax utanför den föryngrade statskärnan.

Håkan Thörn, professor i sociologi med ett forskningsprojekt om husockupationer, berättar att det är en klassisk strategi att låta gamla hus stå och förfalla. När de blivit helt obrukbara river man och bygger nytt och högre hyror kan tas ut. Han vet inte om ockupationerna är ett tecken på att människor i allmänhet har blivit mer aktiva i den ekonomiska krisens kölvatten.
– Men när en rad mindre grupper av aktivister dyker upp är de ofta toppen på ett isberg, säger Håkan Thörn.

Ockupanterna har fått beröm från borgerliga tidningars ledarsidor, något mycket ovanligt för direkta aktioner. Hyresgästföreningen och andra institutioner har också börjat aktivera sig och ockupanterna tror att bostäder har potential att bli en stor fråga i nästa val. ■

Fakta: Husockupationer 2008

11 april: Tullkammaren, Umeå 12 april: ”Drakbåten”, Göteborg5 maj: Kvarteret Hammaren, Umeå14 maj: Agnesbergs stationshus, Göteborg2 juni: Övägen, Umeå17 juni: Agnesbergs stationshus, Göteborg11 oktober: Smultronstället, Lund31 oktober: Djursjukhuset, Umeå4 november: Bankgatan och Klosterängsvägen, Lund8 november: Holländareplatsen i Gamlestaden, Göteborg15 november: ”Tåget”, Malmö23 november: Islamiska kulturföreningen, Rosengård, Malmö28 november: DVS Entreprenad, Gärdet, Stockholm30 november: Behandlingshem, Kviberg, Göteborg9 december: Lärje stationshus, Göteborg ■

Journalistisk för din kravall

Möllevångskravallerna 1927 vs. Rosengårdskravallena 2008

Av: Olof Holmgren

Några dagar innan jul skakades Malmö av de största kravallerna på länge efter att polisen gått in i den ockuperade källarlokalen i Herrgården. Rapporteringen från Rosengård osade av klassförakt och rasism. ”Barbarerna är vid portarna” skrev vi ironiskt på ockupantnyttbloggen när det begav sig. Men det är inte första gången kravallen hälsar på. Vi jämförde rapporteringen från Rosengård med den från Möllevångskravallerna 1927.

När dramatiska händelser som till exempel Rosengårdskravallerna 2008 sker drabbas vanligtvis massmedia av moralpanik och hysteri. Våld! Kravaller! Upplopp! Orden, bilderna verkar snurra allt snabbare runt, runt på redaktionerna. Varje enskild redaktion förvandlas till en vindtunnel och virveln från de enskilda redaktionerna växer sig allt större och kraftigare och tillslut drabbas hela media av en ofantlig rundgångstornado. En journalist snappar upp ett rykte som på ett fårtal timmar sprider sig och upprepas i 5, 10, 15 olika publikationer. Som vi tidigare visat på i fallet med “fotbollshuliganerna” (se sid XXX) kan ett påstående från polisen i den rådande mediedramaturgin få ett eget liv; snart befinner sig Sveriges samlade fotbollsfirmor på Herrgården med järnrör i högsta hugg. Eller?

Vanligtvis nyktrar landets redaktioner till efter en period. Sömndruckna, omtöcknade av bakruset väljer man ofta att vända blicken bort från frågan man så nära bevakat. Intresset minskar, hypen avtar och världen återgår till sin stilla lunk. Med tiden återvänder den distans till händelserna som man förlorat i stormens öga.

Vittnesmål och rapporter börjar ifrågasätta den etablerade bilden. Efter nåt halvår, lite beroende på var i terminen det sker, skriver en och annan högskolestudent en uppsats där ”diskursen” granskas. En och annan offentlig profil, gärna till vänster - tänk Göran Greider - tar sig mod och ifrågasätter den officiella bilden. Kultursidorna börjar gå igång. Det sprider sig till en och annan ledarsida på de orter där den socialdemokratiska pressen finns kvar. Sakta, sakta kracklierar polisens bild. De underliggande orsakerna träder fram i ljuset. Sociala och ekonomiska frågor börjar diskuteras. Vad var det egentligen som hände?

Möllevångskravallerna 1926

Detta är precis det som nu sker. Vi såg det också i Göteborg 2001. Vi har också sett det tidigare i Malmös historia, bland annat kring Möllevångskravallerna 1926. Vi ska nu undersöka hur media - vilket på den tiden i princip bestod av Sydsvenska Dagbladet och Arbetet - skildrade händelserna. Du kommer antagligen känna igen rapporteringen anno 1926 väldigt väl. Den har nämligen copypaste:ats - nästan in extento - in i rapporteringen kring Rosengårdskravallerna, dock utan att källa har angivits.

Bakgrunden till Möllevångskravallerna var en strejk. När arbetarna vid en fabrik Möllevången krävde högre lön svarade arbetsgivaren med att erbjuda sänkt lön, något som arbetarna inte kunde accptera. Strejken var ett faktum.

Som svar på strejken kallade arbetsgivaren in strejkbrytare till fabriken. Stämningen mellan de strejkande arbetarna och strejbrytarna var hätsk och konfrontationer i form av tillmälen

x

och annat förekom med jämna mellanrum. En sen kväll stötte den strejkande arbetaren Wilhelm Jönsson ihop med strejkbrytaren Nils Persson och innan ett ord hade uttalats hade Nils Persson utdelat ett knytnävsslag som träffade Jönsson i ansiktet så illa att han avled några dagarna senare. Dagen efter att nyheten hade nått allmänheten samlas demonstranter utanför fabriken. Nyzell skriver:
"Polisen svarade med att öka sin närvaro utanför fabriken både för att hålla demonstranterna borta från strejkbrytarna inne på fabriken och för att förhindra att det hela övergår till oroligheter. I tidningsrapporteringen följande dag talade Arbetet om fredliga folksamlingar utanför fabriken medan Sydsvenska Dagbladet menade att det endast var polisens förstärkta närvaro i fabriksområdet som förhindrade att allvarliga oroligheter uppstod på platsen [min kursivering]. Demonstrationerna utanför fabriken verkar av allt att döma vid den tidpunkten ha varit lugna men högljudda. Polisrapporterna talar om mängder av klagomål från de boende i området över oväsendet från demonstranterna men nämner inget om några våldsamheter från demonstranternas sida." (s.49)
Polisen är alltså the good guy. Vi fortsätter:
"Polisen uppskattade demonstranterna till ett par tusen medan både Arbetet och Sydsvenska Dagbladet uppskattas antalet demonstranter till någonstans bortåt sjutusen eller åttatusen personer. I Arbetet beskrivs människorna på platsen som halvvuxna "pojkar och flickor samt minderåriga av båda könen" medan Sydsvenska Dagbladet talar om tusentals "ligister och fruntimmer" [min kursivering]. (s. 53)
"Ligister och fruntimmer" kallade man "pöbeln" 1926. Idag går de under benämningen "kriminella ungdomsgäng", millitanta islamister", "fotbollshulliganer" och "autonoma grupperingar". Vi fortsätter i rapporteringen:
"I tidningarnas rapportering den följande dagen, onsdagen den 24 november, fortsatte de ömsesidiga beskyllningarna mellan arbetarrörelse och borgerlighet. Sydsvenska Dagbladet talade om "skandalösa demonstrationer" vars deltagare bestått av "ligister", "slynglar" och "fruntimmer" medan polisen beröms för sitt resoluta ingripande, "dessa gjorde chock och folkmassan skingrades med en fart så det var en ren glädje att se på." Tidningen tillade därefter att polisen uppträtt "med största försynthet och icke på något sätt utmanande".[min kursivering]" (s. 55)
Nu är mediabilden fastslagen: det är "skandalösa demonstrationer" som försiggår, det är inte bara ligister och fruntimmer som deltar, tillkommit har också "slynglar". Polisens chock mot folkmassan (ridande poliser attackerade med dragna värjor vars bredsidor användes som tillhygge) ges riktigt med beröm - idag kallas det istället "insatser" eller "ingripanden".
Denna mycket korta historiska parallell syftar till att bredda förståelsen och de skildringar vi ständigt möts av kring Rosengårdskravallerna. Händelserna skiljer sig på avgörande punkter, men visst går det att se likheter. Efter denna korta studie ser vi att bilden av Möllevångskravellerna och Rosengårdskravallerna - åtskilda av några kilometer och 82 år i historien – har åtskilligt gemensamt. ■

Kommentar: Rosengård 2008

Barbarerna är här, de bultar på samhällets portar och hotar att komma in. Det är kontentan av att läsa tidningarna. En irrationell mobb utan mål, visioner eller moral. Autonoma, kriminella förortsgäng, muslimska extremister och fotbollshuliganer hotar att svepa in över Malmö och belägra Turning Torso. Man kan tro att de endast väntar på att knarkarna och MC-gängen ska ansluta sig till dem innan de slår till.
Såhär har det alltid varit. Överklassen har aldrig lyckats fatta varför det blir som det blir, varför dessa plötsliga uppror flammar upp i Paris, Grekland, Los Angeles, Rosengård. Man står utanför områden och tittar in med sina koloniala kikare, lyssnar med ena örat på en polismakt som själva erkänner sin delaktighet i skapandet av kravallerna. En hord av "experter", t.ex. Sandelin som skrev en farsartad bok om "extremism" skriver bland annat att det ska ha funnits en diskussion om Rosengårdskravallerna inom AFA - en diskussion som vi endast kan härleda till webforumet socialism.nu. Synd att ingen har upplyst oss om att det bara var AFA:s forum då några i redaktionen någon gång läst och skrivit på det forumet - utan att ha någonting som helst att göra med Antifascistisk Aktion.
Andra nygamla grepp som prövas är att tillskriva alla aktivister överallt en medelklassbakgrund. Vi på Ockupantnytt har redan tidigare klätt av polisen och Sydsvenskan (se nästa sida), som tyvärr har varit ledande i angreppen mot Rosengårdsungdomarna. ■

Fotbollshulliganer?

Media har skrivit en hel del om att personer med kopplingar till fotbollshuliganer har deltagit i händelserna i Rosengård de senaste dagarna såväl som under de antirasistiska protesterna i Lund den 30 november. Ockupantnytt ringde upp Lars Förstell som är presskontakt på Polisen i Skåne.
I rapporteringen kring händerlserna i Rosengård de senaste dagarna har det i media nämnt att det har deltagit personer med kopplingar till fotbollshuliganism, det är uppgifter som kommer från polisens sida?
Ja, vi har uppmärksammat personer som har dessa kopplingar.
Hur många rör det sig om?
Det vill jag inte uttala mig om.
I media framstår det ibland som att det är väldigt många, kan du ge en uppskattning: 1-2 eller 5-10 personer?
Nej, det kan jag inte säga på rak arm.
Men det rör sig om enstaka individer?
Ja, det kan man säga.
Har ni identifierat dessa individer?
Vi känner till identiteten på vissa av dessa.
Om ni känner till identiteten på personerna - har de blivit gripna?
Det kan jag inte uttala mig om.
—
Polisen har alltså sett enstaka individer - en? två? kanske tre? - bland de hundratals som har rört sig i Rosengård de senaste dagarna och bland de tusental som rörde sig i Lund den 30 november. Detta har resulterat i ett otal artiklar och man har från polisens sida gjort sitt bästa för att utmåla protestanterna som hulliganer (och kriminella ungdomsgäng). Men nu vet vi, det rör sig om 1-3 personer.
När ska tidningarna börja göra sitt jobb och agera som J-O-U-R-N-A-L-I-S-T-E-R? Ni vet, granska, ställa frågor, vara kritisk? ■

Notiser

Fabrik ockuperad i Ukraina

Till följd av att deras mekaniska verkstad skulle läggas ner ockupade 300 arbetare i Ukraina sin fabrik. Kraven är fortsatt produktion och utbetalning av löner som inte kommit dem tillhanda på flera månader.

(Källa: Kollamag.se)

Ockupationsvåg på brittiska universitet

Under Israels krig mot Gazas befolkning svarade den annars slumrande studentrörelsen i Storbritannien med att ockupera ett stort antal universitet. Man krävde ett fördömande av kriget, indragande av bland annat Shimon Peres hedersdoktorstitel på Kings College och en akademisk bojkott av Israel.

(Källa: Modkraft.dk)

AFA & Ung Vänster kommenterar kravallerna

» Folk är trötta. De är trötta på att deras röster inte hörs och att när de väl uppmärksammas, så handlar det inte om sakfrågan längre. När samhället vill göra en insats i stadsdelen så skickar de poliser«. Så skriver AFA Malmö i en kommentar till Rosengårdskravallerna. Thaher Pelaseyed, viceordförande i Ung Vänster, skriver i ett pressmeddelande att »det som Rosengård behöver är inte fler besök från poliser, Reinfeldt och Sabuni utan en politik som sätter de boendes behov förre populistiska utspel från regeringen. «

Nästa sida:
Den svenska kravallens historia - riv ur och sätt upp på kylskåpet!

Ett axplock ur den svenska kravallens historia

Marsoroligheterna 1848

Med start i Frankrike drog »folketns vår« över Europa med krav på republik och demokrati. På morgonen lördagen den 18 mars i Stockholm hittade polisen på olika ställen i staden proklamationer och dokument som vände sig emot myndigheterna, krävde reformer och valrätt. En folkmassa samlades utanför en stor överklassfest och för att visa vad man *egentligen* tyckte om krämarna i den härskande klassen. Stenkastning utbröt, bland annat träffade man ärkebiskopen med en projektil - bullseye! Kungen skickade in millitären och sköt rakt in i folkmassan med flera döda och skadade som resultat.

Kågerupskravallerna 1811

När kungen försökte vältra över kostnaderna för kriget på folket och därtill tvångsinkalla 15000 skåningar var måttet rågat. Kravallerna var en del i en bred social kritik mot överheten och över 1500 bönder, drängar och lantarbetare deltog i strejker, demonstrationer och plundringar av herregårdar. Svaret från polis och millitär var blodigt: ca 30 personer som deltog i kravallerna dödades och ca 70 av de som tillfångatogs dog i fångenskapen.

Stora Daladansen 1743

Messa inte inte med en dalkarl! Det var ungefär så dalarna resonerade när kungen i fjollträsk körde solo. Slutade med att man tågade mot Stockholm, stannade där ett tag innan kungen skickade sina hundar på dalpågarna.

Start

Hungerkravallerna 1917

Hungersnöd, fattidgom och de arbetande folkens krav på människovärde ledde under 1917 till hungerkravaller över hela landet, bland annat i Göteborg, Vänstervik och Stockholm. Första världskriget och februarirevolutionen i Ryssland skärpte motståndet mot krig, kapitalism och annan jävulskap.

Möllevångskravallerna 1927

Arbetarna vid fabriken på Möllevången i Malmö krävde högre lön. Arbetsköparen svarade med sänkt lön. Efter att en strejkande arbetare dödades av en strejkbrytare exploderade Malmö i några dagars kravaller. Pressen hetsade och polisen gjorde chock med dragna värjor.

Båstadskravallerna 1968

Två år efter att fascisten Pinochet hade genomfört en millitärkupp i Chile skulle landet möta Sverige i Davis Cuptennis i den sömniga idyllen Båstad. Från blodröda studentkretsar i Lund samlades ett par hundra demonstranter som faktiskt lyckades bryta upp grinden till tennisarenan och förhindra att matchen spelades. Polisen bevisade att man kan vara elak trots att man har båtmössa

Rosengårdskravallerna 2008

En ockuperad källarlokal var början till en konflikt som senare kom att handla om rasistiska poliser, fattigdom, trångbodhet och en pajas till »intergrationsminister«. När förorten talar verkar det inte vara någon som lyssnar. Efter kravallerna frågar Rosengårdsungdomen retoriskt:; »Do you hear me now?«.

Smultronsamuraj i Rosengård

EFTER KRAVALLERNA HADE MATTATS UT SÅ sprang vi på en av husockupanterna som varit med under ett par kvällar och bestämde oss för att göra en kort intervju. Kim är drygt 20 år kommer från en Malmöförort, pluggar en yrkesutbildning och har tidigare deltagit i andra husockupationer i Danmark och Skåne.

Kolla!: Kan du börja med att berätta ungefär vad som hände?

Kim Det började första gången vi åkte in där, så fick vi reda på det för att ett par kompisar till mig hade varit ganska aktiva i ockupationen och varit där mycket. Så vi fick reda på att de hade vräkts, och det hade varit mycket oroligt där under dagen. Men när vi kom dit så var det lugnt och sansat och det var ett stort gäng med Rosengårdsungdomar som hängde utanför. Polisen höll sig ganska lugna och folk sköt fyrverkerier och hade försökt tända eld på soprum i närheten, men det var en väldigt lugn kväll. Så vi presenterade oss mest och sa att vi ville stödja ungdomarna där, och vi fick väl ganska positivt respons. Både från de äldre, kulturföreningarna, och från ungdomarna som blev glada för att vi visade vårt stöd.

Sen åkte vi dit två dagar efteråt, när vi kom dit så var det inte en enda polis i området, men kanske ett 40-tal ungdomar, från 12 till 25-årsåldern, som stod samlade. Dom berättade att de var jävligt förbannade på polisen, för de hade blivit slagna och pepparsprayade och fått hundarna bussade på sig. Så de ville väl ganska gärna hämnas på polisen, som cirkulerade lite i området. Det startades ett antal bränder och när polisen kom dit så sa folk att de ville storma polisen. men det blev ganska halvhjärtat. Folk sprang ner dit och kastade några flaskor och sköt lite raketer på polisen.

Sen samlades alla utanför moskén, det kan ha varit cirka 70 personer. Någon ringde ett larm in till polisen om att det var en stor brand utanför, och det skickas dit en brandbil och en piketbuss. När piketbussen kommer så stormas den av 30 personer med sten och flaskor och fyrverkerier och poliserna tvingas fly. En annan polisbil som kommer bakom blir också bortjagade. Sen blev det lite katt-och-råtta-lek. Till en början var det vi som

hade all makten, och polisen vågade inte ens gå ut ur sina bilar. Men efter ett tag så, jag tror det kan ha varit, en siffra jag hörde var att det var ungefär 100 kravallpoliser där. Jag vet inte om det stämmer, men det var nog åtminstone 40-50 stycken samtidigt, så det kom alldeles för mycket poliser och grupperna blev uppsplittrad. De omhändertog också flera personer, utan någon egentlig anledning. Personer som gick själva, vanligt klädda, långt ifrån där det hade brakat loss blev omhändertagna och slagna av polisen, och hotade.

Kolla!: Varför tror du att det blev bråk, från första början?
Ockupanten: I grund och botten handlar det väl om ockupationen som blev vräkt på ett väldigt abrupt och konstigt sätt när de hade en, såvitt jag förstod, hyfsad dialog med kulturföreningen och fastighetsägarna, Ockupationen blev vräkt på ett så brutalt sätt. Dom hade skickat in hundar i lokalen och pepparsprayat och annat, och då är väl folk jävligt arga. Sen finns det ett stort polisförakt där, folk blir trakasserade och Rosengårdsungdomarna blir trakasserade när de är inne i stan, av polisen alltså. Så det finns ju ett stort polisförakt från början, sen späds det på ännu mer. Detta var väl lite så gnistan som tände fyr på allt, med vräkningen.

Kolla!: I media har det varit mycket snack om tillresta fotbollshuliganer och att vänsteraktivister skulle ha styrt över dom lokala ungdomarna och att det skulle vara medelklassen som åker ut i förorten och så. Hur känner du igen dig i den bilden?

Kim: Till viss del stämmer det, att det inte bara var folk från Rosengård som var där. Men en jättestor majoritet var ju Rosengårdsungdomar, dom gångerna jag var där så var det kanske tio respektive tjugo som var tillresta från andra platser i Malmö. Och att det skulle vara fotbollshuliganer eller vänsterextremister – det är väl inget som säger att inte fotbollshuliganer eller vänsterextremister kan bo på Rosengård? Det var en klar majoritet som var Rosengårdsungdomar och av dem som man skulle kunna kalla vänsterextremister eller fotbollshuliganer så var det väl många som på något sätt hade kopplingar till Rosengård, som har bott där, eller bor där eller har vänner som bor där och som var utsatta för det. Så det att det skulle var folk som åker tid bara för att ställa till med bråk – det är inte den bilden jag har fått av det.

Kolla!: Hur var relationen mellan den ockuperade källaren och andra ockuperade lokaler i Skåne?
Kim: När dom gjorde ockupationen så sa dom att dom hade blivit väldigt inspirerad av husockupationerna i Malmö och Lund innan. Både ockupanter från Malmö och Lund åkte dit för att visa sitt stöd och hjälpte till med småsaker. Det var många som också bodde där under ockupationen. Så det byggdes väl upp en vänskapsrelation mellan Rosengårdsockupanterna och de andra ockupanterna och när de kom tillbaks dit så var det flera som kände varandra sedan ockupationen. Så de var väldigt positiva till att de hade fått tips och råd kring hur de skulle klara av det

> »Sen finns det ett stort polisförakt där, folk blir trakasserade och Rosengårdsungdomarna blir trakasserade när de är inne i stan, av polisen alltså. Så det finns ju ett stort polisförakt från början, sen späds det på ännu mer. Detta var väl lite så gnistan som tände fyr på allt, med vräkningen.«

Kolla!: Hur var relationerna under upploppen? Fanns det någon kamratskap mellan dem eller var det en tydligt uppdelning?
Kim: Det var nog lite både och. De tillresta som kom dit gjorde klart och tydligt att »nu är det vi som är gäster på erat område, och det är era spelregler som gäller och nu får ni säga vad ni vill att vi ska göra här.« Så det var verkligen inte som det stod i media, att det kom dit vita medelklassungdomar som styrde och ställde, utan vad jag hörde, samtalen gick nu som att »hej, vi är här till ert förfogande«.
Kolla!: Hur mottogs det?
Kim: Mestadels positivt. Jag hörde en negativ kommentera och det var, »ni kan väl förstöra erat område istället« och sen skrattade dom lite. Överlag var det väldigt, väldigt positivt.
Kolla!: Hur då?
Kim Det var kanske folk som var mer vana vid som här situationerna sedan innan, att man måste ha någon stans att samlas och det i kombination med att de som bodde där visste exakt hur området såg ut gjorde väl att det blev ett informationsutbyte. Sen var det ju de från själva kulturföreningen som till en början var väldigt positiva till allt stöd, men som kom att bli mer och mer negativa till allt bråk. Det var ju inte riktat till tillresta utan till alla som ställde till med problem, de sa att det skulle försämras deras chanser att förhandla med kommunen.

Kolla!: Hur uppfattade dom lokala ungdomarna det? Var det viktigaste för dem att få en ny lokal eller var det viktigaste för dom att slutföra det dom hade börjat på?
Kim: Det var nog lite blandat hur det var. Lokalen hade jättestor betydelse för massa ungdomar som hade haft det som sin fritidsgård och dom kanske inte höll med om allting som kulturföreningen sa, men de använde lokalen. Det var därför jag åkte dit, inte för att hjälpa fundamentala muslimer att ha en bönelokal, men för att det var ungdomarnas lokal där de hängde och gjorde grejer. Sen var det ju många som hade ett jävligt stort polisförakt och såg det som ett sätt att hämnas på polisen.

Kolla!: Tack så hemskt mycket för din tid. Hoppas det går bra med framtida husockupationer. ■

Fotnot: Kim är ett fingerad namn

Husockupationer är ingenting nytt. I modern tid skedde det för första gången 1969 i Lund. **Ockupantnytt** har träffat en av de allra första husockupanterna, **Staffan Jacobsson**, aktivist och författare till boken »Anarkismens Återkomst«.

Ockupantnytt (ON): Hej Staffan! Vill du berätta lite om bakgrunden till ockupationerna?

Staffan: Huset vi ockuperade låg på Västra Mårtensgatan 5, det var alltså i maj 1969. Det finns inte längre, det låg alldeles intill cykelparkeringen vid Saluhallen. Ett fint trevåningarshus, en av alla tomma hus på den tiden.

De skulle riva Saluhallen då, den vackra byggnaden och bygga en ICA-lada. Bygga nytt köpcentrum. Under perioden då man rev nästan centrum i alla svenska städer. Man kom på att det kanske inte var en så bra idé i mitten på 70-talet sen. Då blev folk upprörda och då startades något som hette Saluhallens Vänner som var en opinionsbilande grupp. Man fick ihop 3000 namn på kort tid. Man gick till kommunalråden, som var en sosse och en moderat. »Folk vet inte vad de skriver på« sa moderaten då.

Då satt vi i den röda galjonssoffan på Café Athen där vänstern alltid satt. Det fanns ett enormt behov av gemenskap på den tiden. Höga självmordssiffror, alienation. Man vill motverka detta igenom att skaffa ett allaktivitetshus. Gemenskap var något centralt på den tiden, arbetare var uppdelade för sig, studenter för sig, ungdomar för sig. Så då var ett allaktivitetshus på allas läppar. Vi prövade vanliga parlamentariska vägar och fick nej hela vägen. Så då ställde någon frågan i den där soffan: »Ska vi avskriva hela projektet? Eller ska vi ta till utomparlamentariska metoder?« Alla ville det senare. Man bestmde sig för att ockupera huset. Man gick runt på stan sen, blev chockerade över hur många tomma, helt fina hus det fanns. En enorm massa hus även i centrum. Det var ju bostadsbrist precis som idag. Lokalbrist.

ON: Vilka var det som var med och ockuperade då?

Staffan: Högstadie och gymnasieelever. Katteelever (Kattedralskolan). Spyken var ju på den tiden snobbskolan, tvärtom från nu alltså. En del studenter var med. Snittåldern var kanske 20. Från början var vi 20 som satt i soffan, det fanns inte plats för fler. En 500 pers var med som en kärna i rörelsen sen. Det blev större efter hand.

När vi skulle ockupera samlades vi i en ateljélägenhet nära Aten. Vi hade med sopgrejer, hammare, spik, sånt vi trodde man behövde. Det var knappt låst där ens, bara att gå in. Vi fixade, städade, donande. På morgonen slog vi upp portarna till gatan, gick runt på stan med ett flygblad »välkomna till aktivitetshuset«. Kommunalråden blev chockade. Det tog hela tre dagar innan det kom en reaktion.

Det kom en möbelaffär och gav oss möbler. Vi gjorde plakat, banderoller och spelade munspel. Folk kom och gick. Vi fick goda reaktioner, det var rena folkfesten där. Vi fattade att snuten skulle komma, så vi övernattade på vinden den tredje natten och barrikaderade översta våningen. Men de tog sig in. De drog oss nerför trappan i håret - på den tiden var alla långhåriga - släpade ner oss tre våningar. Då frågade de oss: »Var är era ledare?« »Vi har inga ledare!« svarade vi.

»På morgonen slog vi upp portarna till gatan, gick runt på stan med ett flygblad »Välkomna till aktivitetshuset«. Kommunalråden blev chockade.«

Men vi fick ju blodad tand av det.

Vi gick runt i stan med megafon. Folksamlingar bildades spontant som vi pratade med. Höll offentliga möten, gick in och störde kommunfullmäktige på deras möten. De fick spel, det hade ju varit i fred i decennier.

Men då på Kiljansgatan 7 hade vi hittat ett hus som finns kvar än idag, som sedan såldes till kyrkan. Minst 20 rum var där, väldigt fint skick och jättecentralt. Detta är en skillnad mellan nya och gamla husockupationer, ni har ju mest tagit hus utanför stan. Vi flyttade in på natten. Vi hade planer för varje rum med en arbetsgrupp som var ansvarig för varje.

Det var snickarrum, bibliotek, dikthörna - som var en hörna med en skrivmaskin och en lampa. Vi satte upp gungor i porten. Grillade i trädgården. När vi öppnade på morgonen var det aktivitet i varje rum. Vi öppnade för allmänheten, gick runt i stan med flygblad. Minst 3000 personer kom under dessa tre dagar. Och alla var positiva! Vi ville få folk med oss, bita oss fast i kvarteret och jobbade stenhårt med det. Vi hade stormöten varje dag med direkt demokrati som var en viktig del av det vi gjorde. Vi tog upp varje fråga, och när vi inte kom överrens så bildade vi en arbetsgrupp som kunde lösa den. Vi hade inga disciplinproblem eller störningar. Det funkade, det gick alldeles utmärkt. Stormötena var hjärtat av verksamheten.

Vi hade en kille med polisrdio, ett teknikfreak. Han visste allt om polisen. Var de var, vad de gjorde. Och han sa att något var i görningen på morgonen av den tredje dagen. Vi bildade olika motståndsgrupper som skulle göra motstånd på olika sätt. Några låste in sig på toaletten, några satte sig ner på golvet, höll armkrok och sjöng »We shall overcome.« Några låste in sig i bankvalvet. Det fanns till och med en nakengrupp, för någon hade fått för sig att man inte fick visa människor nakna så att de inte skulle kunna ta ut dem. Mycket fantasifullt var alltihop. Det tog en enorm tid att tömma huset, de som satt på taket satt kvar där nästan en vecka. Polisen vågade inte gå upp. Så de slog en ring runt huset och hoppades på att svälta ut dem. Man hade en megafon där uppe och varje timme pratade man i den. »Vi sänder en bulletin från Aktivitetshuset« sa man i megafonen.

Huset intill var ju socialhögskolan och där hade man kamrater då. De kastade över kassar med mat och tidningar och sånt till de som satt på taket. Till slut lovade kommunalråden förhandling om de gick ner, men de svek sitt löfte och alla arresterades istället.

»Ge inte upp! Var jävligt envisa! Förr eller senare kommer de ge med sig, förhoppningsvis tar det inte 10-15 år«

ON: Vad hände efter det?
80% i en enkät av Lunds invånare ställde sig principiellt positiva till att ha ett aktivitetshus. Så vi hade ett väldigt stöd. Vi kom in med skrivelser, bombade dem med papper. Vi hade krav på att ha ett hus med självstyre, centralt beläget. Men de ruttnade förstås på självstyret. Vi förbjöd all knark och sprit, däremot rökte alla på den tiden. Vi bombade byråkraterna med papper, de slingrade sig hela tiden.

Ett StockholmTV-team sökte kommunalråden i en vecka för att intervjua honom om det här. De konfronterade moderaten till slut på stationen. Då smällde han i princip igen dörren till tåget när de lyckats fråga honom om en kommentar kring Lunds aktivitetshus och sa något i stil med »Det finns inget aktivitetshus i Lund!«

Sista ockupationen var den 10 oktober på Råbygatan 2. Kommunalråden satt på Grand och ringde polisen direkt som kom efter en halvtimma. De var riktigt jävla hårda. Polishundar bet flera, slog en i huvudet så han blev helt personlighetsförändrad. Vi byggde barrikader och stämningen var riktigt hätsk. De släppte dock alla från polishuset sen för att de var för många. Det blev rättegångar i flera år efteråt, med i princip kollektiva straff på löpande band.

Några av oss åkte på studiebesök i Europa, Amdsterdam, London. Jag och en kompis åkte till Gamla Bro i Stockholm. Skrev en rapport. De fick problem med missbrukare och med de styrande, de var inte självstyrande. Vi sa att man var tvungen att vara det till dem. Myndigheternas taktik var att tillsätta en utredning som producerade kilovis med papper. Arbetsgruppen från kommunen skulle starta försöksverksamhet liknande något som fanns i Borlänge med en typ av aktivitetshus. Men där sa de tvärt nej.

ON: Vad var resultat av er kamp?
Det som blev bestående med 1969 var Saluhallen och den här frågan, och inget har hänt med bostäderna. Vad som kom ur allt detta var att vi startade ett musik och handelshus, som blev Folk & Rock. De anställde till slut en lobbyist på heltid som bearbetade politikerna i år efteråt. Till slut beslutades att inrätta ett kulturhus. Det fattades fem miljoner i budgeten. Men då ringde systrarna Crawford upp och frågade hur mycket som fattades, och skänkte sedan fem miljoner. Det blev Kulturmejeriet. Det tog 10-15 år, på grund av byråkratin.

ON: Vad skulle du ge för råd till dagens husockupanter?
Jag blev så imponerad av Smultronstället. Kan inte se fel någonstans. Det hela har utvecklas i rätt riktning. Skickliga organisatörer, mycket bättre än oss. Bra press också, steget före hela tiden. Det är om ni själva kan dra några slutsatser.

Något råd! Ge inte upp! Var jävligt envisa! Förr eller senare kommer de ge med sig, förhoppningsvis tar det inte 10-15 år.

Sedan kommer en kund in på India Däck. Staffan ursäktar sig och reser sig hastigt. Intervjun är över, Ockupantnytt tackar för sig!■

i ett hus... av: Lina Eriksson

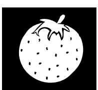
http://www.linaeriksson.blogg.se/

Krönika:

Aldrig ger vi upp!

Av: Lappri

Att ständigt bli brutalt motarbetad börjar kännas tungt. Samtidigt känns varje batongslag, varje tår jag fäller av tårgas och varje minut i en dragig kall cell som ett enormt pepp. På grund av allt våld och alla anmälningar får jag nämligen en känsla av att vi faktiskt anses utgöra ett riktigt hot mot deras så kallade samhälle.

Om vi inte utgör ett hot när vi ockuperar hus, skulle de som motarbetar oss inte göra sitt yttersta för att ge oss mindervärdeskomplex. Både de och vi vet att det tunga artilleriet sätts in för att statuera exempel, för att skrämmas, för att sätta oss på plats – inte för att vårt brott är grovt eller moraliskt vidrigt.

Lunds kommun, Malmö Stad och deras bataljoner har kommit på att vi inte är ett gäng snorungar som vill bryta ner deras stad – vi vill bygga upp vår.

Vi är inte destruktiva – vi är kreativa och den konkurrensen kan de inte stå ut med.

Självklart blir bieffekten av vårt kreativa skapande av ett nytt människovärdigt samhälle att vi bryter ner deras, men när massor av snutar kommer och härjar görs bieffekten till effekten och medias fokus flyttas från kreativiteten till destruktiviteten. Tidningar och TV nonchalerar vår kamp och hela bostadsproblemet genom att kalla oss aktivister och ungdomar. Så får de det att låta som om vi skiljer oss extremt från allmänheten och som om problemen kommer att försvinna så fort vi fyller 30 – som om vi och vår ungdoms rebelliska år vore problemet.

Vi vet och vi ska låta varenda kotte märka att det är politikerna och deras vålds – och kapitalistlakejer som skapar problemen som vi ironiskt nog blir straffade för när vi försöker lösa åt dem.

Problemen kommer alltså inte försvinna så fort vi ”växer upp”, de kommer förvärras! Därför måste vi fortsätta kampen för en kärleksfull stad, landsdel och värld där vi, våra kamrater, våra medmänniskor och våra syskon alltid har tak över huvudet. Där vi aldrig behöver vara rädda för att väckas av ett batongslag mitt i natten. Vi måste kämpa mot de kärlekslösa hafanatikerna och för allas rätt till ett tryggt hem.

Vi ska inte låta oss skrämmas, vi ska peppas. Vi ska bli flera och ockupera mera.■

Till sist: en serie från förra gången det begav sig...

Från ett flygblad som delades ut i Lund 1969

